

ז ל מ נ פ ל ג ז " ל

נולד: אוגוסט 1903

נפטר: יום ד', י' באייר תשמ"ח - 27.4.1988

זלמן נולד באוגוסט 1903 בעיר צרניגוב, לא רחוק מקייב שבאוקריינה. בן בכור לאמו בתיה בעלת חנות לאביזרי חקלאות ולאביו חיים פינצסניקוב הנפח. כמו כל הילדים הלך בגיל 5 לחדר. למד קריאה, כתיבה, תפילה, פרקי אבות וגמרא.

ב- 1914 פרצה מלחמת העולם הראשונה. אביו נלקח לצבא. זלמן בן ה-11 מפסיק ללמוד ונרתם לפרנס את המשפחה בעלת 7 הילדים. במשך שנה הוא עובד עם אמו בחנות. אחר כך עובד אצל הדוד בציור שלטים וכשה בורח לארה"ב מפחד הגיוס לצבא, זלמן מחזיק את עסק השלטים בעצמו. את עבודת ציור השלטים אהב מאד. אך להתפרנס מזה היה קשה מאד. זלמן מחפש מקצוע אחר. האמת שלא היה צריך לחפש רחוק, לאבא נפחיה פעילה עם המון עבודה, אלא שאבא לא מרשה לו לעבוד בה.

אביו, שהיה פעיל בקהילה הן בתחום בית-הכנסת והן בתחום הציונות, לא רצה שבנו ימשיך במקצוע פשוט. אך עבודת הנפחות קסמה לזלמן והוא נלחם באביו לעבוד בה. אבא נכנע ובהיותו בן 17 החל זלמן לעבוד בנפחות, בה עבד עד השנה, במשך 67 שנים, כמעט ברציפות.

בשנות העשרים, כידוע, חלה התעוררות של תנועות חברתיות ולאומיות בעולם. כך גם ברוסיה וכך מבלבט גם הציונות. ההורים פעילים וזלמן בעקבותיהם, מצטרף לאגודת הספורט "מכבי" ונהיה למתעמל ומאמן בהתעמלות מכשירים.

ב- 1923 מתחילים לחפש "תכלס". רוצים לעלות לארץ. באופן ליגאלי אי אפשר.

ב- 1925 מצליח זלמן לצאת ולעלות לארץ. 3 שנים קשות בתל-אביב. ללא עבודה, באותה תקופה הוא גם פוגש את מרים ז"ל שהגיעה ארצה כמה חודשים לפניו במסגרת החלפה (היתה אז אפשרות להשלח לארץ-ישראל במקום לגלות בסיביר). על אותו זמן בארץ סיפר לי פעם בהומור: "מכיוון שלא היתה עבודה ולא היה מה לעשות... התחתנו..."

1928 - זלמן ומרים מתבססים בקרית-חיים. קונים דירה. יולדים את אורי ואחר-כך את דני, אך משהו מטריד את מרים.

דרך החיים לא נראית לה. לוחצת לכיוון קיבוץ. ומכל האפשרויות נבחרה אשדות-יעקב גם בגלל שהכירו פה כמה אנשים וגם בגלל המסגריה הגדולה.

הקליטה באשדות היתה קלה להורים וקשה לבנים. הילדים הציקו לאורי בן ה-10 וגם לדני בן ה-4. שני ילדים זרים ועוד ג'ינג'ים. היה קטע שרצו לעזוב בגלל הרגשת הילדים. אך לדברי זלמן, אמר אז אורי "אבא ואמא - אתם אתם מרגישים טוב אנחנו נשארים. המצב שלי פה ישתנה".

והם נשארו. הבית בקריית-חיים עבר לרשות הקיבוץ.

ב- 1943 נולדה מיכל שנפטרה בגיל $\frac{1}{2}$ שנה מדלקת ריאות.

67 שנים זלמן במסגרת אשדות. הפסקה של שנתיים-שלוש לעבודה במסגריית "ספן".
8 חודשים כגזבר הקיבוץ שנקטעו בנפול דני.
כל הזמן במסגריה.

אופטימיסט. ראה בעבודה עיקר וכך אמר לי: "בשבילי העבודה זה הדבר החשוב ביותר שקיים. העבודה היא ציר חיי, מאז ומתמיד ועד היום. אני עושה הכל כדי להגיע לעבודה. העבודה אצלי זה דבר קדוש שחובה למלאו".

שימח אותו כשראה שמשפחתו, בנו ונכדיו, הולכים בדרכו ובאמונתו בתחום העבודה.
על הקיבוץ אמר לי:

"אני לא אומר שאין דברים לא טובים בקיבוץ. אבל אני לא חושב שיכולה להתקיים חברה של אנשים ללא ביקורת. אני מסתדר גם עם הדברים הבעייתיים בקיבוץ. אני לא רוצה להצדיק כל תופעה אבל לדעתי היכולת לחיות בחברה טמונה ביכולת לסלוח. להבין את השני, לראות דברים בעין קלה יותר ולא תמיד בחומרה רבה".

זהו. כנראה גם מתכוון לאריכות חיים. 85 שנים טובות עברו על זלמן.
קשה להכניס אותן בחמש הדקות המוקצבות לפרידה הזאת.
85 שנות עבודה, יצירה, ציונות, קיבוץ, משפחה. 85 שנה ודי.

נוח בשלום על משכבו.

יונתן

דברים שנאמרו ליד הקבר.
י"ב באייר תשמ"ח - 29.4.1988